

отговори младата лѣсница, — защото вѣрвамъ, че тѣ нѣма да ми се противѣтъ. Гледай, едното е твърдѣ угоено, та не ще може да ме хване, а другото е пѣкъ много глупаво. Не чувашъ ли, че него го учѣтъ на съвсѣмъ друга работа, но не и кѣща да варди? Него, слѣдователно, не го е грижа, че кокошкитѣ на господаря му ще бѣдѣтъ изѣдени.

— Колко пѣти се догаждамъ, че слугитѣ не вършѣтъ своитѣ длѣжности, и то поради това, че или сѣ лѣниви или пѣкъ се занимаватъ съ други работи, които не сѣ тѣхни, — рече вързаното куче нажалено.

Въ едно междучасие.

Насѣтъ бѣше десетъ прѣдъ обѣдъ, та учителя въ селото Гола Поляна бѣше пустижлъ въ междучасие ученицитѣ отъ III отдѣление „по вънъ“. Отъ тѣхъ едни — немирнитѣ — припкахъ, крѣщѣхъ и се борѣхъ, други — прилежитѣ и мирнитѣ — четѣхъ съгласъ въ читанката зададената имъ пѣсничка, за която учителя щѣше да испитва на втовия часъ. Всички бѣхъ весели. Веселъ бѣше и Петко Стояновъ, защото си бѣше приготвилъ много добръ пѣсничката, както правѣше съ всичкитѣ си уроци, които имъ задаваше учителя. А и за друго бѣше веселъ той: баба му му бѣше дала двадесетъ стотинки, съ които да си купи свирчица, защото Петко слушане баба си, когато го пратѣше некъдѣ. Той вече трѣгнѣ къмъ селенина бакалинъ, който продаваше свирчици. Бакалницата на селския бакалинъ бѣше около двѣстѣ крачки далечъ отъ училището.